

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦντος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθῆναις, 7 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 6

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μπορεῖς νὰ μεταχειρισθῇς τὴ
βάρκα...

— Κι' ἂν τὴ χάσουμε, Γόρδων; Δὲν
εἶναι καλύτερον νὰ τὴν ἀφήσουμε ὡς
τελευταίον καταφύγιον;

Ὡστόσο ὁ Μπριάν, πρὶν ἐπιχειρήσῃ
τὸ παράτολμο σχέδιόν του, θέλησε νὰ
λάβῃ ἓνα προφυλακτικὸ μέτρο γιὰ κά-
θε ἐνδεχόμενο.

Ἵπῃρχαν στὸ πλοῖο σω-
σίδια κι' εἶπε στὰ μικρὰ νὰ
τὰ φερέσουν ἀμέσως. Γιατὶ
ἂν ἀναγκάζονταν νὰ φήσουν
τὸ πλοῖο πρὶν ἀποτραβηχθῶν
ὀλωςδιόλου τὰ νερὰ καὶ δὲν
θὰ μπορούσαν νὰ πατήσουν
τὰ πόδια τους σὲ στερεὸ ἔ-
δαφος, οἱ ζῶνες ἐκεῖνες θὰ
τὰ ἐσπρωχθῶν πρὸς τὴν ἀ-
κτὴν, ἐνῶ τὰ παιδιὰ θὰ κρα-
τιόνταν κιάλα ἀπ' τὸ σχοινί.
Ἡ ὥρα ἦταν δέκα καὶ τέ-
ταρτο.

Ἵστερ' ἀπὸ τρία τέταρτα
τῆς ὥρας, τὰ νερὰ θὰ χαμή-
λωναν ὡς τὸ κατώτερον ση-
μεῖο ποὺ μπορούσαν νὰ χα-
μηλώσουν.

Ἐξήντα περίπου μέτρα μα-
κριὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἡ θά-
λασσα ἦταν πιὸ ἥσυχη καὶ
πιὸ ρηχὴ, καθὼς μαρτυροῦ-
σε τὸ σκοῦρο τῆς χρώμα κι'
οἱ κορφές τῶν βράχων ποὺ ἐ-
ξεῖχαν ἐκεῖ κοντὰ στὴν πα-
ραλλία. Ὅλη ἡ δυσκολία λοι-
πὸν ἦταν νὰ περάσουν τὴν
πιὸ βαθεὴ θάλασσα ποὺ ἀρ-
χιζε ἀπὸ τὴν πρῶρα. Ὡστό-
σο ἂν ὁ Μπριάν κατόρθωνε
νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ πλοῖο ἓνα
σχοινί καὶ νὰ τὸ δέσῃ στε-
ριὰ σὲ κανένα βράχο, κι' ἐ-
πειτα νὰ τὸ τεντώσῃ μὲ τὸ
βαροῦλκο, τὸ σχοινὶ αὐτὸ θὰ

βοηθοῦσε τὰ παιδιὰ νὰ φτάσουν στὸ
πιὸ ρηχὸ μέρος ὥστε νὰ πατήσουν καὶ
νὰ περπατήσουν ὡς τὴ στεριά. Ἐπει-
τα κι' οἱ σάκκοι καὶ τὰ δέματα μὲ τὰ
ναγκαῖα τρόφιμα καὶ τὰ κυριώτερα ἐρ-
γαλεῖα θὰ μπορούσαν, μὲ τὴ βοήθεια
τοῦ ἴδιου τεντωμένου σχοινοῦ, νὰ συρ-
θῶν, νὰ γλυστρήσουν καὶ νὰ φτάσουν
στὴ στεριά ὅω καὶ ἀδλαδῇ.

Ἡ ἐπιχείρηση αὐτὴ ἦταν βέβαια
πολὺ ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ γι' αὐτὸ κι' ὁ
Μπριάν δὲν τὴν ἄφινε σὲ κανέναν ἄλ-

λον. Ἐννοοῦσε νὰ τὴν ἀναλάβῃ μόνος
τοῦ καὶ πῆρε τὰναγκαῖα μέτρα.

Στὸ πλοῖο ὑπῆρχαν πολλὰ σχοινιά
ποὺ εἶχαν μῆκος πολλὰς ἑκατοντάδες
πόδια καὶ ποὺ τὰ μεταχειρίζονταν γιὰ
ρυμουλκήσεις. Ὁ Μπριάν διάλεξε ἓν
ἀπ' αὐτὰ τὰ σχοινιά, μέτριον στὸ πά-
χος, γδύθηκε κι' ἔδεσε τὴν ἄκρην στὴ
μέση του.

— Ἐ, παιδιὰ! φώναξε τότε ὁ Γόρ-
δων. Ἐλάτε δλοὶ ἐδῶ στὴν πρῶρα. Νὰ
ξετυλίξουμε τὸ σχοινί!

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ,
ὁ Κρός κι' ὁ Οὐέπ δὲν μπο-
ροῦσαν ν' ἀρνηθῶν τὴ βο-
ήθειά τους σ' ἓνα ἔργο ποὺ
καταλάβαιναν καλὰ τὴ
σπουδαιότητά του. Ἀφη-
σαν λοιπὸν κατὰ μέρος τὴν
ἐχ'ρα καὶ τὰ πείσματα κι'
ἐτοιμάσθησαν νὰ βοηθή-
σουν. Τὸ σχοινὶ ἐκεῖνο ἔ-
πρεπε νὰ ξετυλιγέται λί-
γο λίγο, γιὰ νὰ μὴν ἐξαν-
τληθῶν οἱ δυνάμεις τοῦ
Μπριάν.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ γεν-
νιὸ παιδί ἐτοιμαζόταν νὰ
πέσῃ στὴ θάλασσα, ὁ ἀδελ-
φός του τὸν πλησίασε καὶ
τοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση.

— Ἀχ, Μπριάν, πῶς φο-
βάμαι!

— Μὴ φοῦσαι, Ζάν, καὶ
δὲν θὰ πάθῃ τίποτε! τοῦ
ἀποκρίθηκε.

Κι' ἔπεσε χωρὶς κανένα
δισταγμὸ.

Σὲ λίγο, φαινόταν στὴν
ἐπιφάνεια νὰ κολυμπᾷ
μὲ πολλὴ ζωηρότητα, ἐ-
νῶ τὸ σχοινὶ ξετυλιγόταν
ὀπίσω του.

Καὶ μὲ γαλήνη ἀκόμη,
τὸ τόλμημα τοῦ Μπριάν θὰ
ἦταν δύσκολο. Πολὺ περισ-
σότερο τώρα ποὺ τὰ κύμα-
τα ἐπάφλαζαν δλόγυρα
στοὺς βράχους. Ἀντίθετα

Οὐέπ, Κρός, Οὐίλκοξ.

ρεύματα εμπόδιζαν το δρόμο του γενναίου κολυμβητή και τον έβγαζαν από την εὐθεία, όπου με μεγάλες, υπεράνθρωπες προσπάθειες ξαναγύριζε.

Όσο προχωρούσε, πλησίαζε την παραλία, ενώ οι συνταξιδιώτες του από το πλοίο ξετύλιγαν ρυθμικά το σχοινί. Ήταν όμως φανερό πώς οι δυο νέμοι του είχαν αρχίσει να εξαντλούνται μόλις απομακρύνθηκε από το πλοίο ως πενήντα πόδια. Μπροστά του έχασκε ένα είδος δίνης, που τη σχημάτιζε η σύγκρουση δυο αντιθέτων σάλων.

«Αν κατόρθωνε να περάσει αυτή τη δίνη, θα έφθανε ίσως στο σκοπό του, γιατί παραπέρα ή θάλασσα ήταν πολύ πιδ ήσυχη. Προσπάθησε λοιπόν να ριχθεί άριστερά και να περάσει. Αλλά κι' ο πιδ δυνατός κολυμβητής δεν θα το κατόρθωνε εύκολα. Έτσι κι' η απόπειρα του Μπριάν ήταν μάταιη. Γιατί τα περιπλεκόμενα κύματα τον άρπαξαν κι' ακάθεκτα τόν τράβηξαν προς το κέντρο της δίνης.

— Βοήθεια! πρόφτασε να φωνάξει. Τραβήξτε, το σχοινί!

Κι' έγεινε άφαντος στη δίνη. Τα παιδιά, από το πλοίο, κατάρμαζαν. Ο Γόρδων μόνος διατήρησε την ψυχραιμία του.

— Τραβήξτε, τραβήξτε γρήγορα το σχοινί! είπε.

Τα παιδιά άρχισαν να τραβούν το σχοινί γρήγορα, για να προφτάσουν να ξαναφέρουν τον Μπριάν στο πλοίο ζωντανό. Και νά, σ' ένα λεπτό της ώρας, ο παράτολμος κολυμβητής βρισκόταν στο κατάστρωμα άναίσθητος. Εύτυχώς δεν είχε πάθει τίποτα και σε λίγη ώρα συνήλθε στην άγκαλιά του αδελφού του Ζάκ.

Έτσι απέτυχε ή απόπειρα, που κανένας άλλος βέβαια δεν θα τολμούσε να την ξανακάνη. Τα δυστυχισμένα παιδιά έπρεπε τώρα να περιμένουν. Αλλά τί να περιμένουν; Βοήθεια; Από πού; από ποιόν; ..

Είχε περάσει το μεσημέρι.

Η παλίρροια ξανάρχιζε και τα κύματα μεγάλωναν. Έπειδή ήταν νουμηνία, ή τρικυμία ήταν σφοδρότερη από χθές. Από στιγμή σε στιγμή, — φτάνει να γύριζε λίγο ο άνεμος, — το πλοίο κινδύνευε να ξεκολλήση από τους βράχους όπου ήταν πλαγιασμένο και να ριχθή το παράδαμά του στην άγρια θάλασσα. Κομμάτια θα γινόταν άπάνω στους ύφαλους. Ψυχή δεν θα γλύτωνε από τέτοιο ναυάγιο. Κι' έλπίδα σωτηρίας καμιά, από πουθενά!

Όλοι ήταν στην πρύμνη, οι μικροί περικυκλωμένοι από τους μεγάλους, κι' έκοίταζαν τη φουσκωμένη θάλασσα και τους βράχους, που χανόνταν ό ένας μετά τον άλλον όσο ανέβαιναν τα νερά.

Το χειρότερο ήταν πού ο άνεμος άρχισε πάλι να φυσά από τα δυτικά και να δέρνη την παραλία όπως την προηγούμενη νύχτα. Κι' όσο τα νερά γίνονταν βαθύτερα, τόσο ψηλότερα ανέβαιναν τα κύματα, και σκέπαζαν το πλοίο, και σε λίγο θα το πλημμύριζαν.

Μόνον ο Θεός μπορούσε πιά να βοηθήσει τους μικρούς ναυαγούς. Κι' οι κραυγές τους οι φιδισμένες ανακατεύονταν τώρα με τις πιδ θερμές προσευχές.

Κατά τις δυο μετά το μεσημέρι, το πλοίο άνασκήώθηκε από την πλημμυρίδα. Δεν έγερε πιά με το άριστερό πλευρό. Αλλά από το σάλο, ή πρώτα βυθίστηκε στον πάτο, ενώ ή πρύμνη ήταν σφηνωμένη ακόμα μέσ' στους βράχους. Σε λίγο όμως το πλοίο κυλλοθήκε από τα δεξιά σ' άριστερά. Και τόσο απότομο ήταν το κύλισμα, ώστε τα παιδιά άναγκάστηκαν να πιασθούν και να συσφιχθούν για να μήν πέσουν στη θάλασσα.

Τη στιγμή εκείνη, έν' άφρισμένο βουνό, έρχόμενο από το πέλαγος, στάθηκε μπροστά στο πλοίο σε άπόσταση διακοσίων όργυιων.

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

ΤΑ ΚΟΥΜΑΡΑ

«Κούμαρα—άκούεται—γινώμενα...»
«Ω, ποιά χαρά και ποιά δροσιά,
—ποιά πίκρα, πόση άπελπισία—,
που έχουνε οι χειμωνιές σταλμένα!

«Κούμαρα φρέσκα άπ' την Πεντέλη»,
φονάζουν οι διαλαλητές.
Ψυχάλες στέκουν κρεμαστές,
αράχνες τρέμουν στην κυψέλη...

Πας ως το τζάμι: αλλάξανε όλα.
Δές: «και του χρόνου!» α, τί μ' αυτό!
Ν' άναμετράς είν' άρκετό
πώς πήγαν τριάντα χρόνια κίολα!

Νά νοιώθεις, πού όσο πάει κι' ακόμα
πιδ άσήμαντο είναι το παρόν—
τίς άναμνήσεις των καιρών
να νοιώθεις κρύες και δίχως χρώμα!

Βάλα, λαγύνια και πανέρια
άλλα οβώλια είναι μεστά,
μεστοί οι σταθμοί μας, —στά μισά
του δρόμου, μέσ' στα μεσημέρια.

Μά το τσαμπί που τόχουν κόψει,
το φύλλο, πρσίονο, λαμπρό,
—σοστή να βλέπω έτσι μπορεί
μονάχα την άπλή τους όψη!

«Αχ, να μās κάνουν πολεμάνε
πιδ τα μηνύματα φαιδρά:
τά νοήματά τους πορφυρά,
και στη ζωή που μās μετράνε,
έννη κι' έξωτερη χαρά
μάταια να δέσουν πολεμάνε.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

«Η Αίσα κι' ο Μάτα στην παγωμένη λίμνη.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Άξαφνα τους φάνηκε ότι ο πάγος που πατούσαν σηκώθηκε ψηλά. Και στη στιγμή έκασε πάλι χαμηλά, σαν να τον είχε σπρώξει κανένας από μέσα. Την ίδια στιγμή άκούστηκε ένας βουβός κρότος και τα παιδιά είδαν πώς ο πάγος σχίστηκε σε άπειρες μεριές.

— Αίσα, φώναξε ο Μάτα, ο πάγος θα σπάση.

— Ναι, Μάτα, είπε ή αδελφή του. Αλλά προβαλίνουμε ακόμη να φθάσουμε άντικρύ. Άρκει να τρέξουμε.

Αλήθεια, θα περνούσε ακόμη άρκετή ώρα προτού να σπάση έντελως ο πάγος. Βέβαια, το μεγάλο άσπρο σεντόνι είχε χωριστεί σε άσπρα κομμάτια, αλλά κι' αυτά έπρεπε πρώτα να σπάσουν, να κομματιασθούν έντελως, ως ότου να σκεπάση το νερό τη λίμνη. Υπήρχαν ακόμη μεγάλα κομμάτια πάγου που άπάνω τους μπο-

ρούσανε να περπατήσουν τα παιδιά. Το χειρότερο όμως άπ' όλα ήταν ότι τα παιδιά στη βία τους δεν μπορούσαν να προσέξουν εκεί που πατούσαν. Δεν μπορούσαν να ιδούν πόσο πλατειά ήταν τα ρήγματα κι' αν θα μπορούσαν να ιδούν πόσο μεγάλο ήταν το κάθε κομμάτι ώστε να μπορεί να τα κρατήσει και τα δυό. Στο τέλος δεν ήξερχν πιά τί να κάνουν. Έτσι πήγαν σαν χαμένα, κι' άντι να πλησιάζουν στην ξηρά, προχωρούσαν μακρύτερα στη λίμνη. Στο τέλος στάθηκαν γεμάτα τρόμο και άπελπισία και άρχισαν να κλαίνε. Έξαφνα όμως ένα κοπάδι άγριόχηνες πέταξε πάνω άπ' τα κεφάλια τους. Φώναζαν δυνατά και τα παιδιά άκουσαν με μεγάλη τους έκπληξη και μιά ανθρώπινη φωνή να λέει:

— Προς τα δεξιά πηγαίνετε, προς τα δεξιά!

Τα παιδιά άκολούθησαν στη στιγμή αυτή τη συμβουλή. Αλλά σε λίγο πάλι στάθηκαν στη μέση του πάγου μη ξέροντας τί να κάνουν.

Και πάλι άκουσαν τις άγριόχηνες να φωνάζουν, και μέσ' άπ' τις φωνές τους άκούστηκε ή ίδια ανθρώπινη φωνή: — Σταθήτε εκεί που είσαστε!

Τα παιδιά δεν μίλησαν καθόλου γι' αυτά που άκουσαν, μόνον άκολουθούσαν πιστά τις συμβουλές. Σε λίγο οι πάγοι ένώθηκαν και μπόρεσαν να τους πηδήσουν. Πιάστηκαν από το χέρι κι' άρχισαν να τρέχουν. Τα είχε πιάσει φόβος, όχι μόνον από τον κίνδυνο που διέτρεχαν, αλλά και από την μυστηριώδη δύναμη που τα βοηθούσε.

Αυτό γινόταν επί μισή ώρα σχεδόν. Στο τέλος τα παιδιά πάτησαν σε στερεό έδαφος. Ο φόβος τους όμως άκόμη ήταν τόσοσ, ώστε κι' αφού έφθασαν, δεν γύρισαν να κοιτάξουν τη λίμνη πίσω τους, όπου τώρα τα κύματα έσπαζαν με όρμη τους πέγους, κι' έτρεχαν ίσια έμπρός τους.

Μόλις είχαν λίγο προχωρήσει, ή Αίσα κοντοστάθηκε ξαφνικά.

— Περιμένε με μιά στιγμή, Μάτα, είπε. Κάτι ξέχασα.

Γύρισε πίσω στην παραλία. Σαν έφτασε εκεί, άρχισε να ψάχνει με βία στο σακκούλι, και στο τέλος έβγαλε από μέσα ένα μικρό τσόκαρο. Το έβαλε πάνω σε μιά πέτρα ώστε να φαίνεται από μακριά, κι' ύστερα, χωρίς να γυρίση καθόλου να δη πίσω της, έτρεξε να συναντήσει τον αδελφό της.

Μόλις όμως είχε φύγει, κατέδωκε γοργή σαν άστραπή μιά λευκή χήνα από ψηλά, έρπαξε το τσόκαρο με το ράμφος της και πέταξε μακριά με την ίδια γρηγοράδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Στα νύχια της άρκουδας.

Πέμπτη, 28 Απριλίου.

Οι άγριόχηνες πετούσαν. Είχαν περάσει από το Κολμαίρντεν στο Βέστερμανλαντ και τώρα ήθελαν να προχωρήσουν βρεινά, αλλά ο δυνατός δυτικός άέρας τις έσπρωχνε προς τα ανατολικά μέρη της χώρας. Η Άκκα φοβόταν ότι ή κυρά-Μαριώ θα είχε πάρει αυτό το δρόμο τρέχοντας από πίσω τους, και γι' αυτό προσπαθούσε να τραβήξη δυτικά.

Οι άγριόχηνες προχωρούσαν με μεγάλη δυσκολία και ήλπιζαν ότι προτού δύση ο ήλιος, θα εύρισκαν μιά καλή μεριά για να κουρνιάσουν. Αλλά ξαφνικά σηκώθηκε ένας δυνατός άνεμοστρόβιλος που πέταξε τις άγριόχηνες στον άέρα σά να ήταν πούπουλα, και σήκωσε ψηλά τον Νίλς που καθόταν έντελως άνώποτος στη ράχη του άσπρου χήνου. Ο Νίλς όμως ήταν τόσο μικρός κι' ελαφρός,

ώστε δεν έπεσε άμέσως κάτω, αλλά άφου σπρώχθηκε άρκετό διάστημα από τον άνεμο, ύστερα έπεσε σιγά-σιγά στη γη, σαν το φύλλο όταν πέφτει από το δέντρο.

Ο Νίλς δεν φοβόταν καθόλου ένόσω έπεφτε.

«Τί άστείο!» συλλογιζόταν «πέφτω τόσο μαλακά, σαν να ήμουν ένα φύλλο χαρτί. Τώρα θα σκύψ ή Φίλιππας και θα με πιάση.»

Όταν ο Νίλς έφθασε κάτω έβγαλε το σκούφο του κι' άρχισε να τον κουνάνη στον άέρα, για να τον δουν οι άγριόχηνες.

— Πού είστε, καλέ;.. Έγώ έδω είμαι! άρχισε να φωνάζη, και παραξενεύτηκε πολύ που δεν άκουγε τον Φίλιππα να του δίνει άπάντηση.

Ο χήνος δεν φαινόταν πουθενά, μα ούτε κι' οι άλλες άγριόχηνες. Αυτό φάνηκε πολύ παράξενο στον Νίλς αλλά δεν τον έκανε ν' άνησυχήση. Ούτε για μιά στιγμή δεν φοβήθηκε ότι ή Άκκα κι' ο Φίλιππας θα τον άφηναν έτσι. Σκέφθηκε ότι ο δυνατός άνεμος θα τις είχε σπρώξει μακριά, και ότι μόλις θα κατόρθωναν να στρίψουν, θα γύριζαν πίσω για να τον πάρουν

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΒΑΝ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

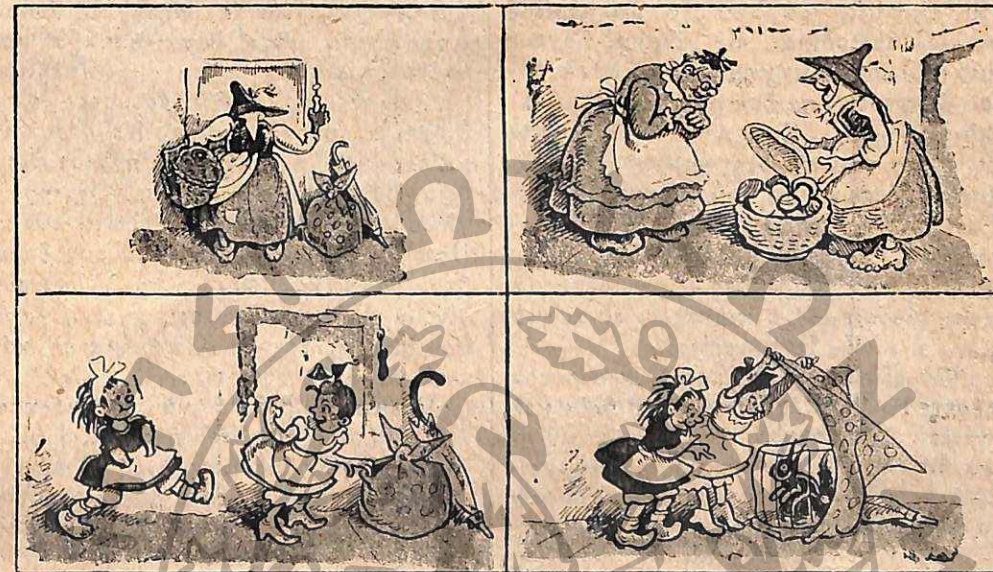
Ε'.

Τώρα θα σάς διηγηθώ έν' άλλο κατόρθωμα της Ρήνας και της Μαρίνας. Στο σπίτι της θειάς τους Εύλαλίας πήγαινε κάπου-κάπου μιά χωριάτισσα, ή κυρά-Παρασκευή, χορταρού, αύγουλου και πάει λέοντας. Πήγε κι' εκείνη την ήμερα μ' ένα καλάθι, μ' ένα μπόγο και με την ομπρέλλα της.

— Τί καλά μου φέρνεις; τη ρώτησε ή θειά Εύλαλία.

— Όρα! ένα γαλίσια και χηνίσια αυγά, της άποκοίθηκε ή κυρά-Παρασκευή. Ίδεις τί μεγάλα που είναι! Μ' ένα μονάχα κάνεις όμελέττα για τρεις νομάτους.

Της άνοιξε το καλάθι, της έδειξε ταυγά κι' ή θειά-Εύλαλία τάγόρασε.

— Άμή στο μπόγο τί έχεις; τη ρώτησε πάλι.

— Ά, στο μπόγο έχω ένα κουφό, της άποκοίθηκε με πονηρό χαμόγελο ή χωριάτισσα. Δηλαδή δε θέλω να πω τί έχω στο μπόγο. Μόνο θα σε παρακαλέσω να μου κάνεις τη χάρη να τον άφήσω έδω με την ομπρέλλα μου. Σε μιά ώρα θα γυρίσω να τον πάρω

— Καλά, κυρά-Παρασκευή. Νάφησης το μπόγο σου όσο θέλεις. Ούτε έχω καμιά περίεργεια να μάθω τί έχει μέσα.

Μ' αν ή θειά-Εύλαλία δεν είχε καμιά περίεργεια να μάθω τί έκουβε ο μπόγος της χωριάτισσας, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα είχαν και μεγάλη. Γιατί, κατά τη συνήθειά τους, κρυφάκουσαν την όμιλία. Κι' από εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσαν να ήσυχάσουν: Ήθελαν και καλά να μάθουν το κουφό.

Παραφύλαξαν λοιπόν και, άμα έφυγε ή κυρά-Παρασκευή, πήγαν με τις μύτες εκεί που είχε άφήσει το μπόγο της.

Τον λύνουν. Και τί να ιδούν;

Ένα κλουβί. Και μέσα στο κλουβί... ένα σκίουρο!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Αγαπητοί μου,

ΥΠΕ Χριστούγεννα σ'ας ευχήθηκα φέτος, ούτε Πρωτοχρονιά. Έχετε να λάβετε 'Επιστολή μου από τις 17 του Δεκέμβρη. Τι έκανα τόσες ημέρες; — 'Α, ήμουν πολύ καλά στην ύγεια μου και πολλά θα σ'ας έγραφα, αν ή διάπλασις μου δινε τόπο. Είχα μάλιστα και μιαν εξαιρετική ευχαρίστηση: διάβαζα λίγο-λίγο, ροφούσα με μικρές γευστικότητες γουλιές, ένα βιβλίο!

Τις τελευταίες εβδομάδες του χρόνου βγαίνουν τα περισσότερα, για τις γιορτές, για την Πρωτοχρονιά. 'Ο κόσμος τότε έχει και λεπτά να χορεύει και καιρό να διαβάσει. Έπειτα έχει ανάγκη να κάνει και δώρα: και τί ωραιότερο δώρο από ένα ωραίο βιβλίο; Λοιπόν, τωραιότερο απ' όσα βγήκαν, είναι το βιβλίο που σ'ας λέγω: και το έδωκα ο κ. Ζαχ. Παπαντωνίου.

Ο τίτλος του: «Διηγήματα». Και το περιεχόμενό του: όλες εκείνες οι χαριτωμένες ιστορίες που μας διηγήθηκε κατά καιρούς ο μοναδικός αυτός συγγραφέας, γράφοντας σ' έφημερίδες και σε περιοδικά. Με άλλους λόγους μια συλλογή Διηγημάτων. 'Αλλά πόσο διαφέρει, παιδιά μου, διήγημα από διήγημα! Ένα πλήθος άνθρωποι γράφουν σήμερα διηγήματα. Δίγοι όμως γράφουν διηγήματα που ν'αξιζούν. Κι' ανάμεσα στους διηγηματογράφους αυτούς, — τους δικούς μας έννοω, γιατί τώρα δεν μας νοιάζει για τους ξένους, — ο πιο άξιος είναι για μένα ο κ. Ζ. Παπαντωνίου.

Τόν ξέρετε; Δεν μπορεί να μην τον ξέρετε! Έχει γράψει και βιβλία για παιδιά που έκαναν κρότο: Τά «Ψηλά Βουνά», αναγνωστικό του Δημοτικού, — το καλύτερο αναγνωστικό που φάνηκε ως τώρα στη γλώσσα μας, — και τα «Χελιδόνια», παιδικά τραγούδια με μουσική. Έκαμε ακόμη και μια Συλλογή Νεοελληνικών, διαλέγοντας με γνώση και γούστο τα καλύτερα κομμάτια της Λογοτεχνίας μας και γράφοντας στο τέλος θαυμάσιους χαρακτηρισμούς για καθένα λογοτέχνη. Κάποιο λοιπόν απ' αυτά τα τρία βιβλία θα έχετε διαβάσει και θαυμάσει και σεις. 'Ο κ. Παπαντωνίου όμως έγραψε κυρίως για μεγάλους. Οι έφημερίδες και τα περιοδικά είναι γεμάτα από χρονογραφήματά του, μελέτες του κοινωνικές, αισθητικές, κριτικές. Σε χωριστό τόμο έχει βγάλει τους «Πεζούς Ρυθμούς», σ'α να λέμε πεζά ποιήματα. Και τώρα τα «Διηγήματα» που είπαμε.

Όλα τα έργα του κ. Παπαντωνίου είναι ωραία. 'Ο,τι έκαμε στη ζωή του αυτός ο σπάνιος άνθρωπος, είναι ωραίο. 'Αλλά εγώ προτιμώ απ' όλα τα «Διηγήματά» του. Δεν μπορώ να σ'ας πω με τί απόλαυση τα σιγοδιάβασα. Και τα σιγοδιάβασα όχι γιατί δεν είχα καιρό: τόκανα ξεπίτρες, για να ταπολαμδάνω περισσότερο. Αυτό δυο φορές μου έτυχε ως τώρα: Μια φορά, όταν ήμουν νέος και μούπεςε στα χέρια ένας τόμος με διηγήματα του γάλλου Γκυ ντε-Μωπασσάν, (ένος από τους μεγαλύτερους διηγηματογράφους του κόσμου). Και τώρα με τα διηγήματα του κ. Παπαντωνίου.

Μπορώ να πω πως το ίδιο γούστο βρήκα και στις δυο συλλογές, αν και τόσο διάφορες. Γιατί τα διηγήματα του κ. Παπαντωνίου δεν μοιάζουν βέβαια με τα διηγήματα του Γκυ ντε-Μωπασσάν. Όπως δεν μοιάζουν και με κανενός άλλου. Μια ομοιότητα μόνο έχουν: ότι κι' αυτά κι' εκείνα είναι ωραία. 'Η όμορφιά τα εξομοιώνει. 'Όπως εξομοιώνει κι' όλα τα έργα της Τέχνης, όσες διαφορές κι' αν έχουν μεταξύ τους, σ' όσο διαφορετικές κι' αν ανήκουν σχολές ή εποχές...

Τό ξαναλέω. Τόσο όμορφα κομμάτια δεν μπορείτε να βρήτε άλλα στη Λογοτεχνία μας. Είναι καθαυτό μοναδικά. Δεν διηγούνται μόνο περιέργες, παράξενες, ενδιαφέρουσες ιστορίες. Έχουν και νόημα. Κι' όταν λέμε «νόημα», έννοούμε τα πάντα: αλήθεια, βάθος, φιλοσοφία, ποίηση, ύφος, γλώσσα. Έτσι τα διηγήματα του κ. Παπαντωνίου σε διασκεδάζουν όπως όταν ακούς κάτι ευχάριστο. 'Αλλά σου δίνουν μαζί την ανώτερη εκείνη χαρά που δίνει η Τέχνη. Κι' ακόμα σε κάνουν να σκέπτεσαι...

Δεν μπορώ βέβαια να σ'ας μιλήσω και για τα είκοσι που περιέχει η συλλογή. 'Ας ιδούμε μόνο ένα: το «Χτυπημένο γεράκι»: «Ένα γεράκι πέρασε απάνω απ' το κοττάτσι. Τό κακό που έκαμαν οι κόττες και τα κοττοπούλια, επρόδωσε την παρουσία του και κάποιος βγήκε και το τουφέκισε. Τό γεράκι έπεσε πληγωμένο. Τό σήκωσαν, τό περιποιήθηκαν και... τό φυλάκισαν σ' ένα μεγάλο κλουδί. 'Αλλά τό γεράκι δεν ήμέρεψε, δεν συμφιλιώθηκε με κανένα, δεν δέχτηκε τις περιποιήσεις κανενός. Τσίμπησε μάλιστα τό δάχτυλο της κυρίας που πήγε να τό χαϊδέψει. Τέτοιο έμεινε ως τό τέλος: ακατάδεχτο, περίφανο, άγριο, άμείλιχτο, έχθρικό. Δεν πρόδωσε τη ράτσα του: Έμεινε γεράκι.

Πόσα, αλήθεια, δεν σε κάνει να σκεφθείς αυτή η ιστορία! Μά κι' η κυρία του σπιτιού, που έπεσε τό γεράκι, σκέφτηκε πολλά. Κι' είχε με-

γάλη επίδραση στη ζωή της αυτό τό περιστατικό. Την άλλαξε, την έκαμε άλλο άνθρωπο. Γιατί της έδειξε τόν κόσμο καλύτερα, γιατί της έμαθε μερικές αλήθειες που άγνοούσε ή τις ξεχνούσε...

Τέτοια είναι όλα τα διηγήματα της συλλογής. Τό περιστατικό του καθενός, — τό περιέργο, τό ευχάριστο, τό διασκεδαστικό, — βάζει σε σκέψεις τόν ήρωα. Και συγχρόνως βάζει σε σκέψεις τόν αναγνώστη. Και τους αλλάζει και τους δυό. Γιατί τους δείχνει τόν κόσμο καλύτερα, τους μαθαίνει αλήθειες που άγνοούσαν ή ξεχνούσαν...

Φυσικά, τό βιβλίο είναι για μεγάλους. Είναι όμως ήθικό, σεμνό, λευκό. Και τα μεγαλύτερα παιδιά μπορούν να το διαβάσουν άφρα και να το απολαύσουν. Δεν θα καταλάβουν βέβαια όσα οι μεγάλοι, μά κι' αυτά που θα καταλάβουν, θα τους είναι άρκετά...

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα υπό Vrignault και Valdor

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Ω, για τή Νταίξη αυτό ήταν ή πιο ανέλπιστα ευτυχία: να κοιμάται στο δωμάτιο της μαμάς, να την έχει κοντά της, να τή φιλεί και να τή φλυαρεί όσο ήθελε, — ποιά ευτυχία συγκρίνεται μ' αυτή;

Όνειρο ήταν και πέρασε πιά «ο κακός άνθρωπος». Τώρα ή μαμά της ήταν κοντά της μέρα και νύχτα. Τι είχε να φοβηθεί;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Πυργαϊά!

Τό καλοκαίρι προχωρούσε σιγά-σιγά, κι' όσο έβλεπε ή λαίδη Έρλιγκτον ότι οι φόβοι της δεν έδιναν αληθινοί, ξεθάρρευε κι' ήταν σχεδόν ήσυχη, όταν έλαβε μιαν ανέλπιστα είδηση, που τήν αναστάτωσε.

Καθώς περπατούσε στο πάρκο με τή Νταίξη, ήρθ' ένας ύπηρέτης και της είπε ότι ένας ναύτης ήταν στην πόρτα και ζητούσε να της μιλήσει. Δεν τόν έμπασαν, γιατί έκτελούσαν τις αustomές διαταγές της. 'Ο ξένος έφερνε, καθώς έλεγε, είδησεις για τό λόρδο Έρλιγκτον.

Η λαίδη Διάνα έτρεξε να προαπαντήσει τόν άγγελιαφόρο με καρδιαχτύπι: Για τους αγαπητούς ξενιτεμένους πάντα φοβάται κανείς τό κακό. Κι' οι είδησεις αυτές έρχόνταν κάπως νωρίτερα παρ' όσο περίμενε.

Ο ξένος με τό σκληρό και ψημένο πρόσωπό του, φορούσε τή στολή των ναυτών του βασιλικού στόλου. Είπε ότι ανήκε στο πλήρωμα του «Λεδιάθαν» που είχε μαρκάριε ο λόρδος.

Άγρια τρικυμία είχε βρεί τό πλοίο κι' αναγκάστηκαν να πιάσουν στο πιο κοντινό λιμάνι. 'Ο λόρδος Έρλιγκτον χτυπήθηκε στο κεφάλι από ένα κατάρτι που έσπασε κι' έπεσε άρρωστος με πυρετό.

Ο γιατρός του καρδιού είδε ότι δεν ήταν σε θέση να εξακολουθήσει τήν άποστολή του κι' είπε να τόν φέρουν πίσω στο Λονδίνο, όπου βρισκόταν τώρα στο γιατρό Ντάβις.

Τέλος, έδωσε στη λαίδη Έρλιγκτον ένα γράμμα του γιατρού, που ή λαίδη διάβασε με περισσότερες λεπτομέρειες όσα πάνω-κάτω είχε ακούσει από τόν ναυτικό.

Διάβασε και ξαναδιάβασε μ' άπελοπία τό γράμμα του γιατρού, πολεμώντας να κταλάθει τή σκέψη του κι' ιδίως τις τελευταίες αυτές φράσεις του:

«Παρ' όλη τή μεγάλη άδυναμία, ο άρρωστος μπορεί να μεταφερθεί, αλλά δεν μπορώ ν' αναλάβω μόνος μου τήν ευθύνη αυτής της μεταφοράς. Γι' αυτό παρακαλώ τή λαίδη Έρλιγκτον νάρθει ή ίδια κοντά στον άντρα της. Στις στιγμές που έχει τή διαύγεια του νου του, τή ζητεί επίμονα και φρονώ ότι ή παρουσία της θα τόν ανακουφίσει. Θα τόν πείσει ίσως να δεχθεί τή μεταφορά κι' έχω τήν πεποίθηση ότι ο άέρας της εσχής κι' οι φροντίδες των οικείων του θα επιδράσουν ευνοϊκά στον άρρωστο.»

Υστερα πρόσθετε στο Υστερόγραφο:

«Ο λόρδος Έρλιγκτον μιλεί συχνά για τήν κόρη του, αλλά δεν θα ήταν πρόνιμο να έλθει κοντά του, γιατί επιδάλλεται ν' αποφύγει κάθε συγκίνηση.»

Τί άόριστο και τί τρομαχτικό γράμμα! Πόσο σοδαρό θα ήταν τό χτύπημα για να φέρει σε τέτοια θέση τό λόρδο Έρλιγκτον! Ήταν έλπίδες να γίνει καλά, ή ήθελαν να τήν προετοιμάσουν για καμμιά χειρότερη δυστυχία; 'Ο γιατρός έγραφε «στις στιγμές που έχει τή διαύγεια του νου του». Όστε είχε χάσει λοιπόν τό λογικό του;

Έκαμε χίλιες έρωτήσεις στο ναύτη, προσπάθησε να του πάρει καινούργιες πληροφορίες. Μά εκείνος έκαμε πάλι τή διήγησή του με τα ίδια κι' άπαράλλαχτα λόγια κι' ούτε μπορούσε να ξέρει αν ο γιατρός ήταν άνησυχος.

Η λαίδη Έρλιγκτον έτρεξε να ετοιμαστεί για τό ταξίδι, ενώ ή μικρή Νταίξη τήν άκολουθούσε κλαίγοντας άπαρηγόρητα. Είχε ακούσει τή συνομιλία κι' είχε καταλάβει πολύ καλά ότι ο μπαμπάς της ήταν άρρωστος.

Μαμάκα μου, είπε παρακλητικά, θα με πάρεις μαζί σου;

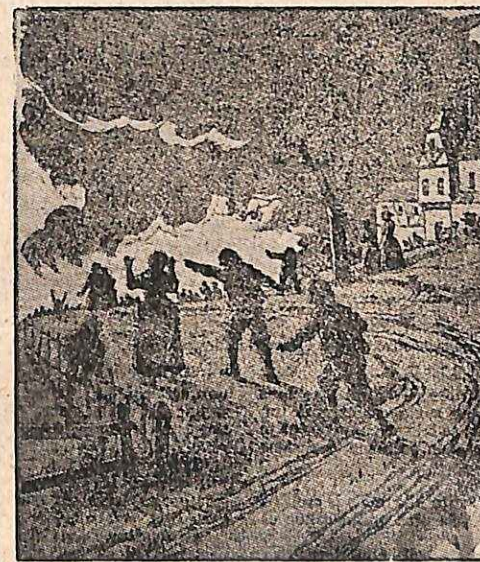
Δέ μπορώ, χρυσό μου παιδί, θα ταξιδέψω πολύ βιαστικά και σένα θα

σ' έβλαπτε ένα τέτοιο ταξίδι. 'Ο μπαμπάς σου έχει μεγάλη ανάγκη από ήσυχία. Πρέπει ν' ακούσουμε ό,τι λέει ο γιατρός.

Αχ! έκαμε ή Νταίξη, καταπίνοντας τήν πίκρα της. Θα καθόμουν πολύ πρόνιμα! Θα πατούσα στα νύχια, θα του φιλούσα σιγά σιγά τό χέρι και θάφευγα...

Σε δυο μέρες θα μπορέσεις να τό κάμεις, μικρούλα μου, και δεν πρέπει να κλαίς, γιατί μου σφίγγεις τήν καρδιά μου. Όσο θα λείπω, ή ακούς τή Μπέττη, θα σιγουρίζετε μαζί τό δωμάτιο του μπαμπά και θα κάνεις κάθε βράδυ τό σταυρό σου γι' αυτόν, μ' όλη σου τήν καρδιά.

Η λαίδη Έρλιγκτον συντόμεψε τις

«Οι κάτοικοι του χωριού ήταν εκεί και κοιτάζαν προς τό ίδιο μέρος...»

προετοιμασίες του ταξιδιού, ήλθε τή Νταίξη, έδωσε τις παραγγελίες της στη Μπέττη και κατέδθηκε στην πόρτα, που περίμενε ή μεγάλη ταξιδιωτική άμαξα, με τή συνεδεία της, γιατί τήν εποχή εκείνη τα ταξίδια δεν ήταν και πολύ σίγουρα.

Η άμαξα ξεκίνησε κι' ή λαίδη έπεσε σε λυπηρές σκέψεις.

Αν δεν ήταν ρητή ή διαταγή του γιατρού, κι' αν δεν είχε τή βεβαιότητα ότι θα γύριζε πολύ γρήγορα πίσω, ποτέ δε θα τ' άποφείριζε ν' άποχωρεί τή μικρή Νταίξούλα της. 'Αλλά έπρεπε να φροντίσει προπάντων για τόν άρρωστο κι' άλλωστε ή Νταίξη δεν έτρεχε κανένα κίνδυνο μέσα σ' έναν όχυρωμένο πύργο, με τους πιστούς υπηρέτες και τή φρουρά του.

Τ' άλογα χρειάστηκαν δόλοκληρη τή νύχτα για να φτάσουν από τό Δουβρό στο Λονδίνο, και κατά τήν αύγή έμπαιναν στην πόλη.

Ο ναυτικός που είχε άναγγείλει τή θλιβερή είδηση, ήταν μαζί με τους άν-

θρώπους που συνόδευαν τή λαίδη Διάνα. 'Ο άνθρωπος αυτός της είχε περιγράψει τό σπίτι του γιατρού. Κι' όμως όταν μπήκαν στο δρόμο που τούς έδειξε, δε φαινόταν κανένα σπίτι όμοιο μ' εκείνο που της είχε περιγράψει.

Η λαίδη ξαναδιάβασε τό γράμμα του γιατρού που είχε τή διεύθυνσή του: όδός Χόλμπορν, κοντά στο πανδοχείο του «Κόκκινου Λέοντος».

Ρώτησαν έναν διαδότη και τους βεβαίωσε ότι αυτή ήταν ή όδός Χόλμπορν κι' ότι άλλη με τό ίδιο όνομα δεν ήταν στο Λονδίνο. Η λαίδη θέλησε να ξαναμιλήσει με τό ναύτη, μά αυτός είχε εξαφανισθεί. Είχε σταματήσει στην πόρτα κάποιου χανιού και δεν τόν ξαναείδαν πιά.

Τώρα ή λαίδη Έρλιγκτον βρέθηκε σε μεγάλη στενοχώρια. Κοίταξε τριγύρω της κι' είδε ότι ή πόλη ξυπνούσε σιγά σιγά κι' ο «Κόκκινος Λέων» άνοιγε τήν πόρτα του. Έστειλε λοιπόν έναν από τούς ανθρώπους της να ρωτήσει. Τ' όνομα ενός γιατρού, που καθόταν στη γειτονιά, έπρεπε να ήταν πολύ γνωστό.

Κι' όμως ο ξενοδόχος άπάντησε ότι ήξερε καλά όλους τους κατοίκους της γειτονιάς, αλλά όνομα Ντάβις δεν είχε ακούσει ποτέ του!

Η λαίδη είπε και τόν έφεραν κοντά στην άμαξά της και τούκαμε πολλές έρωτήσεις. Μά εκείνος βεβαίωσε ότι ή μεταφορά ενός τραυματία με μεγάλο μάλιστα αξίωμα θα είχε γίνει γνωστή στη γειτονιά. Μά ούτε για τραυματία, ούτε για γιατρό Ντάβις ήξερε κανείς τίποτα. Από πολλές μέρες κανένας ξένος, ούτε πληγωμένος, ούτε γερός, δεν είχε έρθει στη γειτονιά. Ήταν βέβαιος γι' αυτό.

Αυτά ήταν τόσο παράδοξα, ώστε ή λαίδη Έρλιγκτον δεν κατάλαβε στην αρχή τίποτα... Υστερ' όμως μιá τρομερή σκέψη έφώτισε τό νου της.

Ο άπροσδόκητος αυτός γυρισμός του λόρδου... Τό άόριστο εκείνο γράμμα... ο ναύτης αυτός, που δεν ήταν σε θέση να δώσει καμμιά λεπτομέρεια του δυστυχήματος... ή σύσταση να μην πάρει μαζί της τό παιδί... έ, μά σίγουρα αυτά όλα ήταν παγίδα! Θέλησαν να τήν απομακρύνουν από τήν κόρη της — και ποιάς ήξερε τί τύχη περίμενε τώρα τό άτυχό κοριτσάκι!

Στήν άπελπισία της άφισε μιá φωνή: — Τζών! Τζών! Γρήγορα πίσω στο Χουάι-Γκέτ! Μά γέλασαν! 'Ο κύριός σου δεν είν' εδώ! Τόκαμαν για να μού πάρουν τή Νταίξη! Κι' εγώ ή τρελή τήν άφισα κι' έφυγα!...

Κι' έπλεκε τα χέρια της με άπόγνωση, και φώναζε στους ανθρώπους να κάμουν γρήγορα.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Δ Ε Ι Δ Ι Ν Ο

Λάμπες χουσές της χαρραυγής, ροδόλευκες άχτιδες, πού χρωματίζετε βαθιά τὸ θόλο τούρανου, γαλάζια άπομειήμερα, ρόδινες άλυσιδες πού ζώνετε στὸ ήλιόγευμα τὰ πλάγια τού βουνοῦ.

Καί σύ, φεγγάρι μου χλωμό, πού δταν τὸ φῶς σου γύρει πάνω στῆς λίμνης τὰ βαθιά καί ήρεμα νερά, αἰπλώνει πέπλα κεντητά ἀπὸ άσημένια γύρη στῆς ροδόδαφνης τούς άνθους, στῶν κύκλων τὰ φτερά.

Ώρα εἶστε, μὰ ποτὲ δὲν έννοιωσα νὰ ψάχνει, όταν έσεις στολίζετε τὸ διάπλατο οὐρανό, νὰ βοῇ ή ψυχὴ μου τόραμα πού άναζητᾷ στὴν άγνη πού άπλόηται βιολετίνη παντοῦ τὸ δειλινό.

Ώρα γλυ εἰά, εἰρηνική, ὦρα γαληνεμένη, πόσο σὲ νοιῶθω μέσα μου, ὦ, πόσο σ' άγαπῶ! Δὲν ζῆς παρὰ ὅσο άνέγγιχτο μέσ' στὴν ψυχὴ μας μένει κάθε ὠραίο όνειρο, κάθε τι χαρωπὸ...

Κι' ὅλα στὴ λίγη σου ζωὴ δείχνεις εἰρηνεμένα, καί χαλινεύεις μέσα μας κάθε καλὸ πειρὸ. Ώ δειλινό, μαζὺ σου ζῶ καί πέρνεις ἀπὸ μένα στὸ σβόσιμό σου κατὶ τί σάν τὴν ψυχὴ άλαφρό.

Σγουρόμαλλη

ΑΝΑΡΡΩΣΗ

«... Σήμερα βγήκα περίπατο. Χαμογελάτε; Μπ, βέβαια, χαμογελάτε, γιατί δὲν καταλαβαίνετε σεις τί θὰ πεί για μένα: βγήκα περίπατο. Ώ, όχι! Μονάχα ἐγὼ τὸ νιώθω αὐτό, μονάχα ἐγὼ καταλαβαίνω τί σημαίνει. Γιατί ἐγὼ έμεινα δυὸ χρόνια στὸ κρεβάτι, ἐγὼ μονάχα δὲν έβλεπα τὸν κόσμο, τὴ ζωὴ, τὴν κίνηση... Δυὸ χρόνια τώρα δὲν έβλεπα παρὰ άσπρα πράματα. Άσπρα σεντόνια, άσπρα ρούχα, άσπρα κάμαρα, ὅλ' άσπρα καί γύρο μου καί μέσα μου. Γιατί καί ή ψηχὴ μου θαρρεῖς εἶχε ξασπρίσει καί κείνη καί εἶχε γίνει άχρωμη καί κρύα. Μὰ σήμερα βγήκα περίπατο. Όλα τὰ χρώματα τῆς 'Ιούδας πού τάχα ξεχάσει σχεδόν, παρουσιάστηκαν στὰ μάτια μου. Θέ μου, τί καταπράσινα τὰ δέντρα! Ήταν ἔτσι καί πρὶν μήπως; Ώ, όχι, δὲν μπορεί νάταν ἔτσι πρὶν, τώρα μονάχα εἶναι ἔτσι για πρώτη φορά τόσο λαμπερὰ πράσινα, ἔτσι γιατί εἶναι καταγάλανος ὁ οὐρανός σήμερα... Άνα! Τί οὐρανός εἶν' αὐτός; Εἶναι ὁ

ἴδιος πού έβλεπα πρὶν; Άδύνατο! Ὁ σημερινός οὐρανός εἶναι πιὸ ψηλά, πιὸ πλατύς, πιὸ γαλάζιος... σὲ τούτον ἔδω βλέπεις τόσα πράματα... καλέ, αὐτός ὁ οὐρανός μιλεῖ, σοῦ τραγουδάει τὴν άριμονία του, ἔχει ψυχὴ... Μὰ καί τί δὲν ἔχει ψυχὴ σήμερα! Όλα, πού πρὶν τὰ νόμιζα άψυχα—τί άστείο!—Νὰ καί κείνη ἔκει ή μεγάλη πέτρα δὲν τὴν άκούτε πού μιλεῖ; ἔλα, ἔλα, νὰ καθήσης σέ μένα, χλωμὴ κοπέλλα. Άπὸ δὴ θ' άναπνεύσεις καλύτερα τὸν αέρα τῆς ζωῆς καί τῆς υγείας! εἶμαι σκληρὴ ἐγὼ, δὲ μοιάζω μὲ τὰπαλά, μαλακά σου στρώματα πού τόσο αντίπαθήσες... Καί γὼ πήγα καί καθόσα ἀπάνω τῆς. Άδικά μου φωνάζουν καί μου συσταίνουν νὰ σηκωθῶ γιατί «θὰ κινώσω»! Χά, χά! Τί ζωηρὸ! Άφοῦ ή πέτρα εἶναι τόσο ζεστὴ, μὲ δέχτηκε, θαρρεῖς, στὴν άγκαλιά τῆς πολὺ θερμῇ. Καί ὅλα—μὰ δὲ βλέπεις, Δουλοῦκα;— ὅλα μου αἰνιγούν τὴν άγκαλιά τους χαρωπά. Κοιτάξετε: τούτα τὰ λουλουδία μου χαμογελάνε. Δὲν τὰ βλέπετε σεις; Έγὼ τὰ βλέπω καί τὰ νιώθω νὰ μου χαϊδεύουν τὰ πόδια. Εἶναι δικὰ μου ὅλα τούτα πού βλέπω, πού άκούω, εἶναι δικὰ μου, καί ὁ αέρας πού άνασαίνει εἶναι δικός μου, γιατί ἐγὼ μονάχα νιώθω τὴ ζωοδότρα πνοή τους. Καί ὅλος ὁ κόσμος εἶναι δικός μου καί μου χαμογελάει.

Λίγο πρὶν, πέρασε μιὰ κυρία, τὴν πλησίασα καί τῆς εἶπα γρήγορα «σὰς άγαπῶ πολὺ...» καί ἔκείνη μου χαμογέλασε άόριστα. Κατάλαβε τίποτα; Δὲν έξερῶ. Έγὼ ὅμως αἰστανόμουνά τόσο πλημμυρισμένη ἀπὸ κατὶ φωτεινά καί ὁμορφα πράματα πού ήθελα νὰ τὰ ξεχῶσω κάπου.

Πιὸ πέρα βόηκα ἕνα παιδάκι, τὰγκάλασα καί τὸ γέμισα φιλιά. Έφυγε αστισμένο...

Σὲ κάποιον κύριο πού πέρασε ἀπὸ κοντά μου, τοῦ εἶπα πῶς εἶναι πολὺ ὁμορφο τὸ καπέλο του. Θέ μου, εἶμαι σάν παιδί! Σάν ἕνα τόσο δά παιδάκι πού δὲν ξέρει τί λέει...

Μὰ πῶς μπορεί νὰ μὴν εἶναι παιδί κανεὶς μὲ τόσο φωτερὰ πράματα γύρο του! Πρέπει νὰ στριφογυρῶ καί νὰ χορεύει ὅταν βλέπει τέττα ὁμορφιά. Καί γὼ θὰ τόκανα ἂν δὲν ήταν τόσο άνώμαλα ἔδω δά.

Άργά, τὸ σούρουπο, μοῦ εἶπαν νὰ πηγαίνουμε γιατί πρέπει νὰ πλავίσω. Νὰ πλავίσω; χάχα! Μὰ δὲν καταλαβαίνει βέβαια ή άδερφοῦλα μου τί θὰ πεί αὐτὸ καί μένα. Γιατί κείνη ἴσως τὸ πλάγιασμα νάσαι ἕνα ξεκούρασμα, μὰ άνάπαυση! Μὰ για μένα, για μένα εἶναι ή αἰώνια κόουραση, ή πλήξη, τὸ πλάκωμα τῆς ψυχῆς. Όχι δὲν πέρτω.—Δουλοῦκα, άκούσε;—δὲ θὰ πλავίσω ποτέ. Έδω στὸν αέρα,

στὴ ζωὴ, στὴν ὁμορφιά, θὰ μείνω για πάντα. Τουλάχιστον άφήσέ με για σήμερα νὰ ξεμερωθῶ ἔδω δά ὁρθὴ—χι, ναί, όχι πλαγιασμένη—μέσα στὴν αἰθιρὴν τῆς ζωῆς. Μακριὰ ή άρρωστημένη ζωὴ τού κρεβατιοῦ!

Ώ! Μὰ θάπρεπε νάβλεπες. θάπρεπε νάνιώθες πόσο φωτεινά, πόσο καθάρια καί γαλήνια εἶν' ὅλα άπόψε πού βγήκα περίπατο ἐγὼ...

Βασίλισσα στῆς Παπαρούνης

ΧΑΜΟΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

Δυὸ μέρες μείναμε σὲ κείνη τὴν πόλη, κι' ὅταν φύγαμε, τίποτα δὲν μοῦχε μείνει στὴν ψυχὴ βαθιὰ χαραγμένο ὅσο ἔκείνη ή ἐπίσκεψη. Τὸ σπῆτι πού πήγαμε, ήταν ἕνα άρχοντικό, ἀπ' τὰ καλύτερα σπιτία τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλης. Πήγαμε για μιὰ δουλειὰ τού πατέρα· μὰς έβαλαν στὸ γραφεῖο τού οἰκοδεσπότη, ἔνα δωμάτιο μεγάλο, ἐπιπλωμένο μὲ λίγα βαριά ἐπιπλά.

Μόλις καθήσαμε, τὸ μάτι μου έπεσε στὰ μόνα κάδρα ποῦχε στὸν τοῖχο, σὲ κατὶ φωτογραφίες: παρίσταναν παντοῦ ἕνα νέο μὲ ὁμορφο παρτίσιμα, ἕνα εὐγενικό παλληκάρι, πάντα στὸ ἀνδισμα τῆς νεότητος του. Τὸν εἶχε σὲ διάφορες στάσεις: πάνω σὲ ποδήλατο, στὴν ἐξοχὴ, ντυμένος στρατιωτικῇ κλπ. Θαύμαζα ἀκόμα τὴ χάση του, καί μακάριζα τὸν πατέρα του, ὅταν τὸ μάτι μου έπεσε πάνω στὸ γραφεῖο τού οἰκοδεσπότη· ή καρδιά μου ξεσχίστηκε. Εἶχα δεῖ φωτογραφημένο ἕνα τάφο!

Για μιὰ στιγμή εἶδα μέσ' στὸ μυαλό μου ὅλο τὸ δράμα! Γήρισα τότε καί κοίταξα τὸν πατέρα τού νέου: ήταν ντυμένος στὰ μαύρα, γερασμένος παρτίσιμα, μελαγχολικός. Κι' ὅταν έφυγα, σκεπτόμουνά ποιόν έπρεπε νὰ λυπηθῇ κανεὶς: τὴ νεότητὶ πού τόσο γρήγορα χάθηκε, πολέμωντας για τὴν πατρίδα, ή τὸν δύστυχον πατέρα πού ἔχασε τὸ κλωνάρι του, τὸ καμάρι του, τὴν περιφάνεια τῆς ζωῆς του;

Ἰνδιάνα

ΑΠ' ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ

Οἱ ἄλλοι καθύονταν στ'άπάνω αἰώνια, συζητῶντας, κι' ή συζήτησή τους δὲν με ένδιέφερε.

Πήρα ἕνα μονοπάτι, κι' ἀφοῦ προχώρησα άόκετῇ, καθήσα σὲ κατὶ μικρὰ βραχίονα.

Ἀπέναντί μου ὑψωνόταν ή Μαδάρα, βουνὸ γεμάτο ἔλατα, πού στὴ ρίζα του περνάει ὁ δρόμος τῆς Δημητσάνας.

Άπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἄριστερά, μακριὰ στὸν ὀρίζοντα, γαλάζιος ἀπ' τὸ μακρὸς, φαίνόταν ὁ Χελμός.

Κοντὰ μου, σ' ἕνα βουνάκι, έβροκαν λίγα πρόβατα.

Μέσα στὴν ήσυχία, άκουγόταν ή φλογέρα τού βοσκῶ τους, πού έμοιαζε νὰ τονίζῃ λυπημένους παρὰ χαρούμενους σκοπούς.

Καί καθώς τ' άρνάνια περπα-

τοῦσαν ἔδω κι' ἐκεῖ, τὰ κουνουνάκια τους άνηχούσαν γλυκά κι' ἔσμιγαν μὲ τὴ φλογέρα τού βοσκῶ. Πέρασε ἔτσι πολλή ὥρα. Ὅταν σηκώθηκα νὰ φύγω, εἶδα ὅτι εἶχα άρχίσει νὰ νυχτώη.

Δώρα Ἄνθη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος.—Τί θὰ πῇ παλάλληλες γραμμές;

Ὁ μαθητής.—Οἱ γραμμές πού εἶναι κοντὰ στὴν παρὰλία.

Κόρη τῆς Ἰδης

Εἶχαμε άγοράσει μερικὲς εἰκόνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Ὁ μικρός Βύρων (πού εἶχε άκούσει σ' ἕνα παραμῦθι ὅτι ὅποιος κλέβει τού κόβρον τὰ χέρια), τὴν άρπάζει μὲ θυμὸ κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ξεσχίσει. Ἐκπληκτὴ ή μαμμὰ τὸν ρωτᾷ:

—Γιατί, Βύρων, ξεσχίζεις τὸ ὠραίο κάδρο;

—Ἐκλεψε! εἶναι κακιά! Ἄπαντᾷ, ἀφοῦ τῆς ἔκοψαν τὰ χέρια. Εὐάγγελος Δίκος

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος τῆς.

Όσοι ἐκράτησαν τὰ σตาลένια πέντε πρὶτα φύλλα τού Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταί καί παρακαλοῦνται νάνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομὴν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 5 Ἰανουαρίου 1927.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Κάρτες, κάρτες, κάρτες! Εὐχές, εὐχές, εὐχές! Τί ὠραία, τί γλυκειά Πρωτοχρονιά! Εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου τὰ καλὰ μου παιδιὰ πού μου τὴν ἔκαμαν. Καί τού χρόνου μὲ ὕελα καί μὲ χαρά!

Ὁλοπρόθυμα σὲ συγχωρῶ, Ἀεγυρόπτερος Κόρη, ἀφοῦ μάλιστα μὸν ὑπόχρεοι πῶς τώρα θὰ μοῦ γράφεις συχνά. Σ' εὐχαριστῶ για τίς εὐχές καί τὰλλα καλὰ λόγια. Καί γιατὶ δὲν θὰ ζῆς στὴν Ἐκκτονταετηρίδα μου; Πενήντα χρόνια ἀκόμα δὲν θὰ ζήσης; Ώ, ναί, θὰ ζῆς, κι' ὅτε τόσο γρηνοῦλά θὰ εἶσαι,—οἱ ἄνθρωποι τώρα, ἔρεται, «διατηροῦνται»—κι' ἡ ἀνάμνησή θὰ σὲ κάρη νὰ γιορτάσης μὲ τὴν Ἱδιὰ χαρὰ καί μὲ τὴν Ἱδιὰ ἀγάπην τῇ σημερινῇ...

Κι' ἀπὸ σένα, Κοσμοχαλάστρα, εἶχα παράπονο πού ἔκαμες νὰ μοῦ γράφεις τρεῖς μῆνες. Ἀλλὰ τὸ θερμὸ σου γράμμα μὲ ικανοποίησε. Εὐχαριστῶ πού τόσο ἐνεργεῖς για τὴ διάδοσή μου. Όλο τὸ σπιντικὸ σὲ χαίρετᾷ καί σὲ εὐχεταί, ἔσχατος...

Ἐπὶ τῇ 3 Ἀσκησῇ σου ἔκαμα λάθος. Ἀντὶ νὰ γράφω «δυὸ φωνήεντα», ὅπως τὸ εἶχες, ἔγραφα «δυὸ σύμφωνα». Ἐστὶ μόνο πρέπει νὰ διορθωθῇ γιὰ νὰ λυθῇ.—Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα καί τὴν κινουοργία ὀνομασία τῆς μοδοστρας, «ἀράχνη», καί τὴν πληροφορία πού σοῦ ἔδωσαν εἰδικοί, ὅτι τὸ φυτὸ πού τὴν κάνει δὲν εἶναι ὁ ζυγός, παρὰ ἕνα εἶδος ραδικιοῦ πού λέγεται «λελούδα». Ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ ἀκόμη καί

πρὶτὰ ή κυρὰ Μάρθα. Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου.

Τὸ Ἀφρισμένο Κῦμα,—πού τού ἔστειλα 10 τετρ. δια καί λυσόχαρτα,—μοῦ γράφει: «Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω για τὰ θαυμάσια μυθιστορήματα πού μὰς διάλεξες φέτος. Εἶναι ἀντάξια τῆς Πεντηκονταετηρίδος σου. Καί τῆς Κυρὰ Μάρθας νοστιμότητος!»

Σοῦ ἀπάντησα προχτές μὲ λίγα λόγια, Ἐλληνικὸν Ἰδεῶδες, σοῦ τὰ ἔξηγῶ σήμερα καλύτερα. Τὰ δυὸ ἔκλεινα κομμάτια σου,—τὸ «Χριστουγεννιάτικο» καί τὸ «Πρωτοχρονιάτικο»—πέρασι τὰ βρήκα ἀρκετὰ καλὰ, ἀφοῦ μάλιστα, σταλμένα ἀργά, δὲ ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθοῦν. Φέτος, πού μοῦ τὰ ἔαχ' ἔστειλες νωρίς, δὲν τὰ βρήκα δημοσιεύσιμα. Πολὺ φυσικὸ, ἀφοῦ πέρασε ἕνας χρόνος δράσεώς σου—ὁν κύκλο μας κι' εἶχα ἀπὸ σένα περισσότερες ἀξιώσεις. Δὲν τὸ καταλαβίνεις αὐτὸ; Φαντάσου νὰ μὸν τῆστελες μετὰ δυὸ-τρία χρόνια, τὰ ἴδια, θὰ μοῦ φαινόταν ἀκόμα χειρότερα. Ἰώρα μοῦ λες ὅτι αὐτὸ σὲ ἀπαγοῖτευσεν τόσο, ὥστε δὲν θὰ ξαναγράψης. Θὰ κάμω ἄσχημα! Στὴν ἡλικία σου δὲν ταιριάζει ἀπαγοῖτευσις. Ἐπειτα, πρέπει νάχης πεποίθησι σὲ μένα. Μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πῶς εἶναι πρὸς δυνατό νὰ μοῦ στείλεις κατὶ ὠραίο καί μὴν τὸ δημοσιεύσω, ή κατὶ ἄσχημο καί νὰ τὸ δημοσιεύσω, ἀδικώντας καί σένα, καί μένα καί τούς ἄλλους; Δὲν τὸ πιστεύω...

Εἶδες τὴν ἔγκρισή σου ψευδωνύμου σου, Στοιχαμέ. Σ' εὐχαρίσῳ πολὺ καί για τὴν ὠραία εὐχὴ καί για τὴ διαβεβαίωσι ὅτι θὰ συντελέσῃς στὴν ἐκπλήρωσή τῆς. Καί χαίρω πού ἀποφάσισες νὰ λαβαίνης μέρος στὴν κίνηση. Περιμένω. Χαίρω πολὺ. Χαράλαμπε Νέζε, τὴ στενότερη γνωριμία καί γιατὶ σ' εὐχαριστῶ πού μοῦ δείχνεις μὲ ἔργα τὴν ἀγάπην σου Ναί, εἶναι γνωστὸ τὸνομα τῆς ἀρχαίας σου αἰκονίστας, κι' ἐλπίζω καί εὐχομαι νὰ τὸ τιμῆσῃς καί σύ. Εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισή σου ψευδωνύμου σου. Μ' αὐτὸ θὰ μοῦ γράφης τώρα καί θὰ σοῦ ἀπαντῶ.

Χρηστὶνα Δουδοῦρη, χαίρω πού πέρασαν οἱ «φούρες» καί μπόρεσες νὰ μοῦ ξαναγράψης Βρίσκω πῶς ἔκαμες καλὰ νὰ γράφῃς στὴ Φιλολογία, γιατί μ' ὁλῇ σου τὴν κλίση στὰ Μαθηματικά, ή ἐπιστήμη αὐτὴ εἶναι λιγότερο κατάλληλη για γυναίκες. Ναί, εἶδα στῆς ἐφημερίδες πόσο ὠραία ὑποθετῶντε στὴ Θεσσαλονικὴ τὸν ποιητὴ Κωστὴ Παλαμά.

Ἐχεῖς δίκιο, Μεγάλη Ἑλλάς: Στὴν δι' ἀριθ. 3 Ἀσκησῇ σου ἔκαμα λάθος. Ἀντὶ νὰ γράφω «δυὸ φωνήεντα», ὅπως τὸ εἶχες, ἔγραφα «δυὸ σύμφωνα». Ἐστὶ μόνο πρέπει νὰ διορθωθῇ γιὰ νὰ λυθῇ.—Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα καί τὴν κινουοργία ὀνομασία τῆς μοδοστρας, «ἀράχνη», καί τὴν πληροφορία πού σοῦ ἔδωσαν εἰδικοί, ὅτι τὸ φυτὸ πού τὴν κάνει δὲν εἶναι ὁ ζυγός, παρὰ ἕνα εἶδος ραδικιοῦ πού λέγεται «λελούδα». Ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ ἀκόμη καί

για τίς πληροφορίες σου για τὴν παράστασι τῶν «Φοιτητῶν». Ἐ, βέβαια, σπάνια ἐρασιτέχνης μπορεῖ νὰ ζωντανέψουν τέλειως ἕνα ἔργο. Αὐτὸ συχνά δὲν τὸ κατορθοῦν ὅτε ἐξ επαγγέλματος ἦθοποιοι. Ὁ κ. Ρουσῶλ κάποτε ἔγραψε ὅτι ἀδὲν ἐγεννήθησαν ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα ἦθοποιοι ἱκανοὶ νὰ παίξουν τὰ ἔργα τού κ. Ξενοπούλου μὲ τὴ χάρη καί τὴ δύναμη πού ἀπαιτοῦν. Ὁ κ. Ρουσῶλ εἶναι Γάλλος καί ἔρπει αὐστηρά. Ἡ ἀλήθειν ὅμως εἶναι ὅτι, ἐλλείψει «συνόλου» ἀπὸ καλοῦς ἦθοποιούς, δὲν θεατρικὰ ἔργα δὲν κάνουν στὸ θεατρὸ μας τὴν ἐντύπωσι πού κάνουν στὸ διάδασμα ὅταν ὁ ἀναγνώστης τὰ παίζει, μὲ τὴ φαντασία του, «στὸ θεατρὸ πού ἔχει μέσα στὸ κεφάλι του», ὅπως εἶπε κάποτε ὁ Παλαμάς.

Ἡ Παρηγορία μὸς γράφει «Μὲ μεγάλη μου χαρὰ εἶδα τὴν καινούργια σου ὕλη καί πρὸ πάντων τῆς Δι' εἰς Διοικησῇ. Τίς εἶχα διαβάσει σ' ἕνα παλιὸ σου τόμο πέντε φορές καί τώρα πάλι ἀρχίζω νὰ τίς διαβάζω μὲ τέτοιο ένθουσιασμό κι' εὐχαρίστησῃ σου καί τὴν πρώτην φορά. Ὅπως σάν ἔχεις νὰ ἰδῇς πολὺν καιρὸ μπροστὰ σου πρόσωπα καί χαίρεσαι, ἔτσι χάρηκα κι' ἐγὼ ὅταν εἶδα πάλι τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν τῶν Διετῶν Διοικῶν. Μὰ καί τὸ ἄλλο, ἂν καί εἶναι ἀρχή, κατάλαβα πῶς εἶναι ὁμορφο. Ἀλλωστε βάσεις ἔσο ποτὲ ἄσχημη ὕλη;»

Κι' ή Τζοκόντα διάβασε ἄλλοτε τίς Διετῆς Διοικησῇ, μὰ τώρα τίς βρῖσκει πιὸ ζωντανές, κι' ὠραίες. Καί στὴ Σελίδα, τώρα τελευταία τῆς ἔρεσαν πολὺ τὰ «Ψυχολογήματα» τῆς Μάγισσας. Ὁ σο για τὴν ἀπουσία τῶν «μικρῶν ἀριστοτεχνιῶν» τῆς Μαρίας θὰ εἶδε ὅτι ξαναρχίσαν κατὰ χάρηκα.

Ὅπως εἰ μὸς κἀνεις, Θεμελίνα Ζερβοῦ. Δὲν εἶχα σκοπό.—δηλαδὴ δὲν εἶχα τόπο—νὰπαιτήσω σὲ ἄλλο γράμμα. Ὅταν εἶδα ὅμως νὰ μοῦ γράφεις ὅτι τὰ δικὰ σου «μὲ παρασκότησαν», ἔκμαρα τὰδύνατα δυνατό νὰ οικονομίσω λίγες ἀράδες, για νὰ σοῦ πῶ ἔδω ὅτι ἔχεις μεγάλο λάθος καί... νὰ μὴν τὸ ξανακάνης.

Εὐχαριστῶ καί τὴν ἀνώνυμη συνδρομητρία,—μὰ ποῖά νὰ εἶναι;—για τὸς εὐχετήριους στίχους τῆς, πού μοῦ ἔρεσαν πολὺ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔξεσπῶσαν οἱ ἐξῆς: Μάρβελ, 25 Μαγρίου, Μαρία Ἀβραμάκου, Παρκομένη Πασιλά, Δανάη Κνισομένη Τζηρᾷ, Κατίνα Σ. Βραχνοῦ, Κ. Σ. Καταρσῇ, Ἀγγελικὴ Ἰ. Μανρομάτη. Ε. Βλάχου, Σ. Σ. Κατσημάλη, Χρυσομολλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Συντροφία «Σωματοφύλακων». Ὅσοι ἀναφέρονται για δεύτερη φορά, θὰ πῇ ὅτι ξαναεσπαθῶνουν. Τούς εὐχαριστῶ ὅλους μὲ τὴν κα διὰ μου.

Ὁραῖας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἐξῆς: Ἀρεμῆς, Αἰγυπτία, Σούζη, Ἡρώς τού 21, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Σανθὴ Γαλανομά-

τα, Μήδεια, Νεφελώδης Ψυχὴ, Χιόνι, Ἀφροδίτῃ τῆς Μήλου, Ἀστὴρ τού Αἰγαίου, Ὑβὸν, Ἀερόμητη Φοβητοῖα, Μικρὴ Ἀργία, Εἰρήνη Διαμαντοπούλου, Ἀττικὴ Αἰγὴ, Θεσσαί, Λιάνα, Ἐρείκη καί Λάουρα.—Ἐξέτελσα τίς παραγγελλίες των καί τούς εὐχαριστῶ για τὰ καλὰ τῶν λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω, θὰ πανητήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Ὁ κρίνον πού Προσκοπᾷ. Δὲν ἔχει ἐνότητά. Ἀρχίζει σάν ἀπλό διήγημα, προχωρεῖ σάν παραμῦθι καί πάλι ξαναγίνεται διήγημα. Κατὰ τὰλλα καλὸ. —Ἰυρεῦντας τὴν Εὐτυχία τῆς Κόρης τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸ ἔχει ἐνότητα, ὁμογενεία: εἶναι ὅλο παραμῦθι. Δὲν εἶναι ὅμως τόσο ὁμορφο. Δέει πολλὰ λόγια, καί λόγια κοινὰ. Ἐπει' α. μὲ ὠραία γρηοῦλα στὸν ἔσπνο, ἄλλῃ στὸν ὕπνο, πάνε πολλές. —Ἐξαγιανμός τού Ἀποβροχάρη. Καλὸ τὸ θέμα, ἀλλὰ ὅχι τόσο καλογραμμένο. Καί στὴν ἐξέλιξιν δὲν ἱκανοποιεῖ. Ὁ ἔξαγιανμός ἔπρεπε νὰ ἔρχεται ἀπὸ οἱκτο καί μετάνοια, αὐθόρμητα, χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τῆς μεγάλης ἀδελφῆς. —Ἡ νύχτα καί τὸ πρῶτο χιόνι τῆς Ἀνδalousias. Τὸ πρῶτο ἔχει κάποια πρωτοτυπία πρὸς τὸ μέσο (ἐκεῖ πού λέγει για τὸ φεγγάρι μὲ τὰ σύννεφα) ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ καί στὸ τέλος εἶναι κοινὰ. Τὸ δεύτερον εἶναι κοινὸ ὅλο. Ὡστόσο δὲν γράφει ἄσχημα ή Ἀνδalousias. Ὅχι προσδεύη γ. ήγορα.—Γι' ἄλλα δὲν εὐκρινῶς νὰ μιλῇσὼ σήμε α.

Ἐγκρίνονται: Ὁ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ τῆς Κόρης τῶν Ἀθηνῶν.—Ἡρωῖς τῆς Περιπλοκάδος.—Ἡ «Νοσ-αλγία» τῆς Χαρούμενης.—Ἡ «Βοπρινός» τού Σπύρου.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Χρυσόφτερα Ὁνειρα, κ. (ιιι). Ἀκάνθιον Ρόδον, κ. (ιιι). Ἀτιθασσο Πουλί, κ. (NK). Κίτρινον Πιερρότος, κ. (NK). Γυφτοπούλα, κ. (4γ+3γ=0). Ἀπάνερο, κ. Ἀγγελος Παρηγορίας, κ. (AA). Ἀκριβοφωρητῇ, κ. (ΣΚ) Δοχαγὸς ντὲ Ζαλοῦ. κ. (Βασ. Ἰππ.) Βαρώνος δὲ Νεβιγιάτ. κ. (Βασ. Ἰππ.) Δουκίσσα γτὲ Σεβρέζ. κ. (Βασ. Ἰππ.) Ὑβὸν, κ. (ΧΠΒ). Ἀετιδεῖς, κ. (BB). Νησι τῆς Ἀφροδίτης, κ. (AA). Χμ! κ. (ΓΧ). Ἡδύλη, κ. (AB) Ἀκάμας, κ. (ΓΑ). Ρήνα, κ. (III). Μαρίνα, κ. (ιιι). Ἐρείκη, κ. (EN). Αἰγυπτίποῦλα, κ. (PB). Ἀγγελος Ἐλπίδος, κ. (ΣΜ). Μεγιστεύς, κ. (ΣΧ). Μυρμηδόν, κ. (ΣΠ). Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης, κ. (ΕΜ). Ναυτοπού

φο τὸ γράμμα σου) Κόρη τῶν Ἀθηναίων (εὐχαριστῶ πολὺ εἶχα φυλάξει τὸ γράμμα σου, γιὰ νὰ βάλω ἕνα μεγάλο ἀπόσπασμα ἀλλὰ ποὺ τόπος καὶ σήμερ! Κουρσάρων Συνοχὸν δὲν περὶ αἵματι δ-ταν εὐκαίρεις) Μῆλον τῆς Ἑριδος (καὶ τὸ ψευδ. ἐνεκρίθη καὶ τετράδια σου εἰσέλα) Σεπτεμ-νον Ἀδρόν (εὐχαριστῶ καὶ πε-ριμένω) Μυρμηδὸνα (ἔστειλα 7 τετράδια προηγ. ἐπιστολῇ δὲν ἐλήφθη) Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου, Εὐγενίαν Θεοφανοπούλου, Ἀμ-λετ, Κ. Διογένην, Μερκίαν, Γκιώ-νην, κτλ. κτλ.

Κατίναν Α. Λούκα, Γεράσι-μον Πατρίκιον, Ἐλένην Χρ. Λαγοπάτη (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα με-τὰ τὴν 4 Ἰανουαρίου, θάπαν-τῆς στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2370 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 7 Μαρτίου.

73. Συλλαβόγραφος
Το πρῶτό μου εἶναι νότα μουσική.
Τὸ δευτέρό μου λέγει ὅτι ζῇ...
Κι' αὐτὰ τὰ δυὸ μ' ἕνα φωνῆεν [μαζί]

Δουλοῦδι κάνουν μ' ἄρωμα γλυκύ.
Ἀντιγόνη

74. Στοιχειόγραφος
Τὸν ὕπνο μὰς χαρίζει,
Μὰ—τί ἀγνωμοσύνη!—
Τοῦ κόβω τὸ κεφάλι.
Καὶ τώρα κρατεῖ λύρα
Ποὺ γλυκοὺς ἤχους χύνει,
Ἐνφ' κι' ὁ ἴδιος ψάλλει.

75. Μεταγραμματισμός
Κάνε τὸ Ὑψιλὸν τοῦ Ἰώτα,
Βάλε του κι' Ἀλφα ἀντὶ τοῦ Ἥτα,
Κι' ἀπὸ νηοὶ ποὺ ἦταν πρῶτα,
Ὅργανο ἔχεις, ἀξίε λῦτα!

76. Δημῶδες Αἶνιγμα
Ὅταν βλέπω, δὲν τὸ βλέπω
Καὶ τὸ βλέπω ὅταν δὲν βλέπω.
Τί εἶναι; Γόρδιος Δεσμός

77. Συλλαβικός Ἀστήρ
+ + + Κάθε σταυρὸς ἀντι-
+ + + προσωπεύει μίαν
+ + + συλλαβὴν, ἀδιαφο-
+ + + ρον ἐκ πόσων γραμ-
+ + + μάτων. Καὶ ἀναγι-
+ + + νώσκονται: ὀριζον-
+ + + τίως πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καθέ-
+ + + τως ἐπίθετον ἀγαθοῦ ἀνθρώπου,
+ + + διαγωγὴν δὲ ἀρχαίους φιλόσοφος
+ + + καὶ ἐφόδιον ἀεροναύτου.
+ + + Συμῶν Β. Μαλακῆς

78. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 7 8 — Ποταμός
2 7 4 2 8 — Εὐφραίνει
3 5 7 4 5 — Θηρίον
4 2 3 6 7 5 — Χώρα τ. Ἀφρικῆς
5 7 4 2 8 — Πόλις καὶ ὄρος
6 2 3 8 — Ζῶον
7 6 7 8 — Πτηνὸν
8 2 3 1 5 4 — Χώρα τ. Ἀφρικῆς
Κοσμοχαλᾶστρα

79-83. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Δέμβος, πελαργός, δρυὶς, αἰ-
ὼν, αὐτός.
Γαούχτρα

84. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων
νὰ τεθοῦν τὰ τρία πρῶτα γράμ-
ματα ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων, καὶ θὰ σχηματι-
σθῇ Ἐπιγραφή τῆς ὁποίας ζητεῖ-
ται ἡ ἀνάγνωσις:

*** 1, Αὐτοκράτωρ Ρωμαί-
*** ος 2, Δεικτικὴ ἀντωνυ-
*** μία 3, Προϊστάμενος μο-
*** νῆς 4, Τὸ ἐνδυμῖα του.
Μεγάλη Ἑλλάς

85. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἑλληπο- συμφώνων μετὰ Φωνηεντολίπου

1.—Ἡ αὐ εἶναι νῆσος.
2.—Ὁ αὐ εἶναι ἀνθρωπίσκος
3.—Ὁ αὐ εἶναι τροπὴ ζῶων.
4.—Τὸ αὐ εἶναι ἰδιότης τῶν
σωμάτων.

Ὅλαι αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ πέν-
τε γράμματα. Τὰ δὲ ἀρχικά τῶν
ἀποτελοῦν φωνηεντολίπου τοῦ
τύπου:

*** **

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
(Νέον εἶδος) Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

86. Γρίφος
Ἄ, Γαλλία! ἄ, γαλῆ! ἄ, Γῆ!
ναί, τέτ, ἄ, γούρι! Δόμ' Ἑλλῆ.
Ἀλπινιστῆς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

87. Metagramme
D'un ouvrage en litterature
Je suis l'exposé, cher lecteur,
Ou rehausse, à une peinture,
Parfois, l'éclat et la valeur.
Changez mon cœur, sans grande
[peine]
L'œuvre, je crois, doit s'ac-
complir,
Lors, je deviens ville africaine
Qu'en Egypte il faut decouvrir
Ἀνδαλουσία

88-90 Cinéma-Rébus

1.—Κλίνη, τὸ ἔτος, σή.
2.—Εἰς, μύτη, λέξις, φωλεά.
3.—Ὁραῖος, ἀγάπα.
Τρία ψευδώνυμα, Νέμεσις

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀνκῆς τοῦ φύλ. 43

630. Κράββατος (κρά, βάτος.)
— 631. Νεκρός (ναί, Κῶς). — 632.
Ἄτροπος-ἀτραπός. — 633. Κρόνια-
Κάϊρον. — 634. Ροδος. — 635.

ΜΙΛΗΤΟΣ 636. ΑΝΘΟΣ (Ἀ-
Ι Ι Ι Υ φρων, Νομοταγῆς,
Α Ι Σ Α Β Ω Ν Θαρραλέος, Ὁρθι-
Η Α Ε Ε ος, Σεμνός). — 637.
Τ Ι Β Ε Ρ Ι ος, ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ (Ρῆγος, Ἱστορία,
στατήρ, Τιτάν, ὄρφος, φανός,
νότος, Ἡραῖον). — 638. Ὡ οἷα
κεφαλὴ καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.
— 639. Μηδὲν τῆς πατρίδος ἀ-
νώτερον. (μηδέν, τ' εἰς πα, τρ,
εἶδος ἀνω τ' ἐρῶν). — 640. Sapin-
lapin. — 641. Fais ce que doit,
advienne que pourra.

Μὴ λησμονεῖτε πὺς κάθε πα-
ραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται
ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται
καὶ μὴ μὴ τυπωμένη ταινία, ἀπ'
αὐτῆς ποὺ σ' στέλλομεν τὸ φύλ-
λο κάθε ἐβδομάδα.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παλαιὰ δεσποτικὰ λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαῖα δρ. 4.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ'—86/
Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου εὐχεται στὸν
Διαπλάσσο Μ. Μυστικῶν τὸν και-
νούργιον χρόνον. Ἰδιαιτέρως στὴν Καίτη
Πορφυροπούλου, Νίκον Βαρέλλα, Μαίρη
Παπᾶ, Σίγρινα, Νάτσια, Ἀμφιρίτη, Γε-
νοβέφα, Πριγκίπισσα Ρεπανάκι, Ὁμορφῇ
Κουκλίτσα, Μουσσωτίδα, Ὀδέττη.

/ΚΗ'—87/
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Ἀ πρῶτοντος Διαγωνισμοῦ Προκηρύσ-
σομε διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας Συμ-
μετοχῇ διδραχμῶν. Προθεσμία δέηνος.
Καλλιγράφοι, δοκιμάστε!!! Γιὰ τὰ βρα-
βεῖα στηριχθῆτε στὴν καλαισησία μας.
Δις: Σύλλογον Ὀλυμπίων Θεῶν, Ξενο-
δοχεῖον Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Θεσσαλο-
νίκην.

Ἡ τῶν Διαγωνισμῶν Ἡ Πρόεδρος
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΗΡΑ
Βαρδάτεε! προχωροῦμε νικηταὶ μὲ ἐπι-
κεφαλῇ τὴν Δάφνη—Θάλεια Τσαπουλάρη,
Μήδεια—Παπαζαφειρήν, Ἀφροδίτῃ τῆς
Μήλου—Βαρέλλα, Λάουρα—Νίκη Θωμᾶ.
Ζήτωσω! Ἡ τῶν ἀποκαλύψεων: ΕΡΙΣ

/ΚΗ'—88/
Ἀποτελέσματα (ΚΖ'—902). Βραβεῖω
Πριγκίπισσαν Ρεπανάκι καὶ Μποῦ.
Λοιποὺς εὐχαριστῶ. Σεύζη

/ΚΗ'—89/
Διαπλάσσο, Χρόνια πολλά. Τὸ ΜΑ-
ΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ ζητᾷ μπανάκι μὴ
νὰ γὰρ ἕνα ψῆφον τοῦ τὸν δίνετε: ΕΡΜΗ, μὲ
ὑποστηρίξεις: Π. Π. καὶ Φ. Κ. ἀνταλλάσ-
σομε Μ. Μυστικὰ: Δις: (ΚΗ'—5).

/ΚΗ'—90/
Ἰσακίττω ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν, καὶ
ἀλληλογραφίαν μὲ ὅσας εἶχον.
Γλυκεῖα Χαραυγὴ

/ΚΗ'—91/
Ὅσους θὰ μὲ ψηφίσουν θερμότητά εὐχα-
ριστῶ. Ἐξαιρετικὰ Πριγκίπισσαν Ρε-
πανάκι, Νόρμαν καὶ Ἀντιγόνη.
Κυματίζουσα Κυανόλευκος

/ΚΗ'—92/
ΧΑΡΙΝ τῆς ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ εὐ-
χομαι σὲ ὅλα τὰ Διαπλάσσο, Χρόνια
πολλὰ καὶ εὐτυχίαν. Ἀνταλλάξω Μ. Μυστι-
κὰ μέσον Διαπλάσσεως. Θὰ τὸ θεωρῶσα με-
γάλη εὐγνωμοσύνη.

Ἀστήρ τοῦ Αἰγαίου
/ΚΗ'—93/
Πρωτοαντιπρόεδρος τῶν Διαπλάσσο, μὲ
χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλες.
Νηοὶ τῆς Ἀφροδίτης

/ΚΗ'—94/
Ζουλέϊκα, Ἡλιόβγαλτη, Χλόη, Βα-
λέντσια, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ
μέσῳ Διαπλάσσεως: Περιμένω. ΧΑΜΙΝΙ

/ΚΗ'—95/
Ὁ σύλλογος «ΕΡΜΗΣ» εὐχεται εὐτυχῆς
τὸ 1928 εἰς φίλους καὶ ἐχθρούς.

/ΚΗ'—96/
ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ
Εὐχόμεθα εἰς ὅλα τὰ Διαπλάσσο, καὶ
ὅλα πολλὰ καὶ ἐκπλήρωσιν παντὸς πο-
θητοῦ.

/ΚΗ'—97/
ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ
Πρόγραμμα: Στὴν (ΚΗ'—68), ἀντὶ συν-
δρομῆν σου, γράφε: ψευδώνυμον σου
Ἀφάρα, ζητᾷ συγγνώμην· περιμένωμε
ἕως 25 Ἰανουαρίου.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κόμης τοῦ Ἀδρυνηκούρ

/ΚΗ'—98/
Διαγωνισμός (ΚΖ'—1077) παρατείνεται
μῆνα. Ἀποταδιόβολοι, νὰ περιμένω
ἀκόμη βραβεῖο: ΚΑΙΤΗ ΠΟΡΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

/ΚΖ'—99/
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΠΠΟΤΩΝ
Βασιλεὺς: ΙΠΠΟΤ. ΝΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ
Διάδοχος: Ἱππότης Ταγκρέδ
Υπασιτής: Ἱππότης ντὲ Γκωζιὸν
Αὐλάρχης: Ἱππότης ντὲ Σαλαῖ
Προδουρυγός: ΜΑΡΚ. ΝΤΕ ΛΑΤΟΥΡ

ΥΠΟΥΡΓΟΙ
Ἐξωτερικῶν: ΜΑΡΚ. ντὲ Λατούρ
Ἐσωτερικῶν: Δορῶδα Βερνόν
Διαωνισμῶν: Ἱππότης Ταγκρέδ
Εσπαθῶν: Δούκισσα ντὲ Σεβρὲς
Ἀνακλ.: Βαρῶν ντὲ Νεβιγιέτ
Δημοφφ.: Ἱππότης ντὲ Γκωζιὸν
Οἰκονομ.: Ἱππότης ντὲ Σαλαῖ
Στρατιωτ.: Λοχαγὸς ντὲ Ζαλοῦ

Δεχόμεστε ἀντιπροσώπους, τοὺς ὁποίους
διορίζομεν πρεσβεύτας, προξένους καὶ Γε-
νικὴ Δις: Βασιλεῖον Παπαδόπουλον (διὰ
Βασ. Ἱπ.) Βασίλα 88, Ἀθήνας.
Ὁ (ΚΖ'—1011) λόγῳ τῶν ὀλίγων ἀπαν-
τήσεων ἀναβάλλεται ἐπὶ ἕνα ἀκόμη μῆνα.
Στείλτε ὅλοι, ὅλες.

/ΚΗ'—100/
Εἰνεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων ἀκυρώσω τὸν
(ΚΖ'—920) διαγωνισμὸν μου.
Πρῶτη Βεσκοπούλα

/ΚΗ'—101/
Ἀνταλλάσσω μὲ ὅλες τὰς Διαπλάσσο
τετραδικία καὶ κάρτες.
Μαγεμένη Βεσκοπούλα

/ΚΗ'—102/
Προσεχῶς ἀρχαιρεσίες Ὁμοσπονδίας
Βουλγαροκτόνων.

/ΚΗ'—103/
τοῦ! καὶ ἀρχίσαμε: Ἀγριεῖα—Σα-
Φ. Πουντζή, Ἀμφιρίτη—Γεωργία, Ἰ-
ψιπείης Ἀετός—Παπᾶς, Χιονοπένο Πή-
λιο—Σαράτση, Ἀράπα—Δοανιδέου, Σαν-
σελῶν—Κουμαρία ντὲ Μόνα Δις—Ζα-
κάδου. Συνέχεια προσεχῶς!
ΡΗΝΑ-ΜΑΡΙΝΑ

/ΚΗ'—104/
Βάκο cherika μου, κτὶ γιόρταχμα σου
τικ πηγὸ καρδιόβγαλτικ ἐσχέχ.
Δὲν πρόκειται, ἀλλὰ... Ἀχ, Marie!!!
ΚΕΤΥ

/ΚΗ'—105/
Εἰδυμὸν ν' ἀνταλλάξω Μ. Μυστικὰ μὲ
ὅλους καὶ ὅλες, τῆς Μεσσίας τάξεως.
Δις σου: Mlle Ivi Tjeljepides, Soghana-
dji Tobikmaz Mayrodi han No 2, Pera,
Constantinople. — Ἐλευθέριε Ρουσσάκη,
ἔστειλα πρὸ πολλοῦ. Ἐλάβατε;
ΑΝΔΡΑΟΥΣΙΑ

(ΚΗ'—106)
ΕΥΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ
ΑΝΔΡΑΟΥΣΙΑ

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσων
τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν στὸ
1927, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώ-
σουν τὸ ταχύτερον διὰ τὸ 1928,
δοῦνι κατὰ τὸν κανονισμὸν τῶν
ψευδωνύμων ὅσα δὲν ἀνανεώθη-
σαν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου
τὰ θεωρῶ ἐλεύθερα καὶ τὰ δίδω
στὸν πρῶτον ζητοῦντα.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσων ἀμέσως τὴν νέαν των
διευθύνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντας καὶ δαχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας.
Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.